

ende Forfatning, den er ikke afskaffet, den gælder den Dag i Dag, selv om Regeringen ikke synes meget tilbøjelig til at bruge den, ja, saa lidt tilbøjelig, at den ganske har glemt den. Der er altsaa en Vej at gaa til at faa et andet Landsting.

Den højtærede Finansminister udtalte oppe i Landstinget, at fik vi ikke en Toldlov nu, var Sagen dermed ikke udskudt for lange Tider, tværtimod, vi vilde saa om ikke lang Tid, sagde han, endda faa en Toldreform, der vilde blive meget radikale end den nu foreliggende. Ja, det maa ganske vist opfordre Protektionisterne til Forsigtighed, men det er et Ord, jeg ogsaa her vil understrege, fordi det jo ogsaa opfordrer os her i dette Ting til ikke at være for imødekommende. Stillingen er nemlig ikke saaledes — lige saa lidt som den var det for nylig i Valgretsforhandlingerne —, at det hedder: Enten dette yderst moderate Resultat eller slet ingen Ting. Nej, den politiske Situation er i Øjeblikket her i Landet saadan, at det hedder: Enten dette noget moderate Resultat eller en virkelig radikal og demokratisk Løsning af Sagen. Det er Stillingen. Og naar den højtærede Ordfører for Flertallet antydede noget om de uheldige Følger, den megen Strid og Tummel, de forvirrede Forhold, den Skade for Landets Udvikling, som en saadan Kamp kunde medføre, forstaar jeg ikke et Ord deraf. Jeg forstaar ikke dette, at en simpel forfatningsmæssig Brug af en Grundlovsparagraf kan medføre alle disse Følger. Hvis det er rigtigt, hvad selve den højtærede Finansminister udtalte i det andet Ting, at der er ikke længe til, at der sidder et andet Flertal oppe i det høje Landsting, saa vil en Landstingsopløsning paa Valgretten eller paa Toldsagen eller paa Militærspørgsmaalet simpelt hen sige dette, at Demokratiet her har Mulighed, ja, en høj Grad af Sandsynlighed for, ikke i Løbet af en 3 Aar, men om en Maanedes Tid eller to, at skabe sig et andet Flertal, hvorved Demokratiets Programpunkter i Virkeligheden kunde blive gennemførte.

Nu staar jeg her og taler om Udsigterne i det kommende Fællesudvalg, men det er jo muligt, at alting er afgjort — det ved jeg ingenting om, men det er muligt. Skønt vi i en anden Sag, i Valgretssagen, have et Udvalg, der har siddet i Maaneder, var det ikke kommet ud af Flækken; men en skøn Dag læste vi i Bladene en Ritzau-meddelelse om, at nu var Valgretsforliget i Orden. Der var

et Udvalg, men Forliget var ikke blevet lavet i det reglementerede Landsstingsudvalg. Det er jo muligt, ja, det er sandsynligt, at denne Sag gaar i Fællesudvalg — det gør den jo —; det er muligt, at dette Fællesudvalg vil sidde Uge efter Uge eller Maaned efter Maaned, men at det skulde være i Stand til at gøre det Arbejde, som Landstingets Ordfører har paalagt Fællesudvalget, anser jeg for komplet umuligt; det er jo umuligt. Men naturligvis vil Fællesudvalget sidde og gennemgaa Positionerne og gøre det saa grundigt og sagligt og samvittighedsfuldt som muligt. Og jeg mener ikke med, hvad jeg har sagt her, at man ikke fra Socialdemokratiets Side vil vise Imødekommenhed i Detaillerne, i Enkelthederne. Hvis man i Fællesudvalget overbeviser os om, at der er en Toldsats, hvor vi have valgt noget galt, saa ville vi selvfølgelig ikke være forhandlingsfjendtlige. Det ere vi aldrig i nogen Sag, vi staa kun fast, naar det gælder Principperne. Vi ville saa meget mindre fastholde Folketingets Forslag til Tøddel og Bogstav, som det jo egentlig ikke er *vort* Forslag, det er et Forslag, som vi ere gaaede med til som omtrent det yderste, vi kunde strække os til. Men vi have et ganske andet Ideal og ganske andre Forslag. Men paa den anden Side ser jeg rigtignok ikke, at man kan gaa blot en Tomme — vil jeg gerne sige — bort fra Karakteren, Grundreglerne i det, som foreligger, thi saa synes jeg, at vi ere inde paa noget, som Folketinget og Folkets Flertal aldrig have tænkt sig blot Muligheden af. Men nu siger jeg, at det er jo muligt, at dette Fællesudvalgs Arbejde kun bliver en Formalitet, at naar vi have siddet der en Tid, saa kommer der en skøn Dag gennem Ritzau en Meddelelse om, at tre Mænd her i dette Land, nemlig det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), den ærede Finansminister og den ærede 7de Landstingsmand for 6te Kreds (Hey), nu have sluttet et Toldforlig; saa læse vi en skøn Dag, at nu er Toldoverenskomsten i Orden imellem de tre Regeringspartier, hvoraf det ene Parti er det egentlige regerende Parti. (Afbrydelse af *Berntsen*). Ja, det er ikke det Parti, det ærede Medlem tilhører, det kan ikke nytte, at det ærede Medlem nikker, hans Parti er et af Regeringspartierne, men det er ikke det regerende Parti. Regeringspartiet her i Salen er heller ikke det regerende Parti, det regerende Parti her i Landet, det ene af de tre Regeringspartier, bestaar af 9 Landstingsmænd. Der er vel endogsaa